

**Bilag til forslag til lov om kurstabsfradrag for ældre virksomhedslån:
Skattepolitisk Oversigt 1976 nr. 5 side 187-188.**

Uklare retningslinier

Cirkulære om behandlingen af valutakursændringer før 1. januar 1976.

Statsskattedirektoratet har den 14. juli 1976 udsendt cirkulære nr. 473 om beskatning af kursgevinst og -tab på lån i udenlandsk mont, konstateret *før* ikrafttrædelsen af den nugældende lovbestemmelse¹ pr. 1/1 1976.

Baggrunden for cirkulæret er, at højesteret i Essodommen den 28. november 1975 underkendte direktoratets praksis, hvorefter valutakurstab på banklån (og anden trediemandsfinansiering) ikke kunne fratrækkes, selv om sådanne lån »alene er bestemt til og har været anvendt til varemellemværender« (Instruktionsforedrag II, jan. 1974, SO 1974/24).

Højesteret fastslog i dommen enstemmigt, at de i sagen omhandlede banklån var optaget til og anvendt til betaling for varekøb, hvorfor kurstabet måtte anses for en fradragsberettiget driftsudgift.

Det var herefter helt klart, at det, der nu i cirkulæret betegnes som »gældende praksis«, stred mod gældende ret. Skatteydere, hvis ansættelser har været forkerte, kan derfor nu få dem ændret; men dette gælder dog ikke længere tilbage end til indkomståret 1973. Ved cirkulæret bemyndiges skatterådene til at ændre ansættelserne for 1973, 1974 og 1975, såfremt anmodning fremsættes inden udgangen af 1976², og spørgsmålet ikke er påkendt af landsskatteretten. Foreligger der kendelse fra landsskatteretten, må spørgsmå-

let indbringes for domstolene, evt. efter at der er opnået dispensation fra indbringelsesfristen hos skattedepartementet.

Cirkulæret fastslår den ubestridelige kendsgerning, at kursgevinst og kurstab for tiden før 1/1 1976 må påvirke den skattepligtige indkomst, når de er opstået på lån, der er optaget til og anvendt til varekøb.

Afgørende er herefter: Hvornår kan et lån siges at være optaget og anvendt til varekøb? Herom siger cirkulæret:

»Hvorvidt dette foreligger i det enkelte tilfælde, må afgøres efter låneforholdets karakter. At lånet i henhold til gældende valutabestemmelser er en kommerciel kredit vil ikke være tilstrækkeligt, da kommerciel kredit også omfatter kortvarig kreditydelse til andet end varekøb og -salg. Derimod vil fortjeneste eller tab være at henregne til den skattepligtige indkomst, hvis lånet direkte er overført til betaling for bestemte vareleverancer, eller det modsvarer en bestemt kreditydelse fra den skattepligtige til en varekøber, der skal betale i udenlandsk mont eller modværdien heraf.«

Klart er dette ikke, og det er tvivlsomt om disse »retningslinier« er af nogen praktisk værdi for ligningsmyndighederne rundt om i landet.

Efter valutabestemmelserne omfatter kommercielle kreditter foruden leverandorkreditter også banklån m. v. i fremmed valuta, der etableres i umiddelbar tilknytning til omsætning af varer og tjenesteydelser og udelukkende tjener til finansiering heraf. Der er således en overordentlig stærk formodning

1. Om den nugældende lov og overgangsproblemerne i forbindelse med denne, se SO 1975/339 og 1976/21 og 157.
2. Når skattemyndighederne stiller krav om ændring af ansættelser, kan de normalt gå 5 år tilbage i tiden, og 5 års forældelsesfristen begynder endda først at lobe, når de bliver bekendt med de forhold, der kan begrunde skattekravet. Det virker helt urimeligt, at skatteyderne kun kan gå 3 år tilbage, og at krav om ændring af ansættelsen skal fremsættes inden 1 år efter, at skatteyderne blev bekendt med, at skattekravet hvilede på skattemyndighedernes forkerte fortolkning af gældende ret.